

கிழக்கிலங்கை கிராமியப் புலவர்களின் கட்டுப்பாடல்கள்: வரலாற்று
முறையியல் நோக்கு

The Composed Songs of Eastern Sri Lankan Rural poets: A
Historical Methodological Perspective

த.மேகராசா / T. Megarajah ¹

Abstract

In Eastern Sri Lanka, a song tradition situated between oral literature and written literature has long been developing. Agricultural culture, its associated ritual traditions, folk theatre culture, and the spread of free education have all contributed to the growth of this song tradition. Local rural poets possessing the skill of composing songs created and performed these works. In most cases, these individuals were referred to by villagers simply as “Pulavar”

(poet/scholar). These poets composed and sang songs on a broad range of themes, including religious practices, events connected to their villages and regions, current social affairs, everyday lifestyles, and individual emotions. In addition, they memorized and performed these songs publicly and also printed and circulated them as small pamphlets. In today’s context of globalization, studies on these songs have gained increasing importance, and several significant studies have already been undertaken. From a historical methodological perspective, this study examines the composed songs of rural poets and seeks to highlight the significance of this song tradition. In particular, the study foregrounds the historical evidence embedded in these songs, based on the view that the past social history of a community is essential to its continued existence. The study was carried out through the analysis of primary data consisting of handwritten song manuscripts collected by the researcher during fieldwork, along with songs obtained from compilations by other researchers. Based on this analysis, the study reveals how rural poets documented the ways in which their regions were affected by natural disasters, war, and military occupation, as well as the hardships experienced by people during such crises. At the same time, in ritual songs associated with temples, these poets recorded the histories of the respective temples and important events connected to them. They also incorporated the histories of villages and regions into their songs. Furthermore, they boldly expressed political conditions in the post-independence period, the activities of rulers, and the suffering endured by people due to oppressive measures carried out during times of war. These composed songs stand as literary testimonies to the oppression experienced by the people. Beyond this, the study emphasizes that in the present political climate—where various conflicts concerning land appropriation continue to occur—the songs of these poets remain indispensable for safeguarding the existence and identity of minority communities.

Date of submission: 2026-05-20
Date of acceptance: 2026-06-10
Date of Publication: 2026-07-30
Corresponding author’s Name:
T. Megarajah
Email: megarajaht@esn.ac.lk

Keywords: Rural poets, composed songs, social history, Eastern Sri Lanka, historical perspective.

¹ The author is a Senior Lecturer at the Department of Tamil Studies, Eastern University, Sri Lanka, megarajaht@esn.ac.lk.

முன்னுரை

கிழக்கிலங்கையில் தனித்துவம் பெற்று விளங்குகின்ற பாடல் மரபாக கிராமியப் புலவர்களின் கட்டுப்பாடல்கள் உள்ளன. எழுத்திலக்கிய மரபுக்கும் வாய்மொழி இலக்கிய மரபுக்கும் இடைப்பட்டதும் உள்ளூர்ப் புலவர்களினால் கட்டிப்பாடப்படுகின்றதுமான தனித்துவமான ஒருவகைப் பாடல் மரபாக இது அமைகின்றது. பூகோள மயமாக்கச் சூழலில் சுதேசிகள் தமது தனித்துவங்களை இழந்தும் மறையாதிக்கர்களின் திணிப்புகளை ஏற்றுக்கொண்டாடியும் வருகின்ற இன்றைய காலச் சூழலில் மக்களோடும் மண்ணோடும் பின்னிப் பிணைந்த வகையில் நெடுங்காலப் பேணுகை வடிவமாக இருக்கின்ற கிராமியப் புலவர்களின் இத்தனித்துவமான பாடல் மரபு குறித்து ஆராய்வது முக்கியமானதாகும். மலையகம் உட்பட இலங்கையின் ஏனைய பிரதேசங்களிலும் இப்பாடல் மரபு ஓரளவு இனங்காணப்பட்டுள்ள போதிலும் கிழக்கிலங்கையிலேயே மிகவும் முக்கியமான பாடல் மரபாகவும் நிகழ்த்துகை வடிவமாகவும் இது வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது. பரவலாக அறியப்படாத இத்தகைய பாடல் மரபு குறித்து செயோகராசா, சி.சந்திரசேகரம் ஆகிய இருவரும் காத்திரமான ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர். இவ்வாய்வு கிழக்கிலங்கைக் கட்டுப்பாடல்களை வரலாற்று நோக்கில் நுண்மையாக நோக்குகின்றது.

'அதிகம் எழுத்தறிவினைப்பெறாத கிராமியப் புலவர்கள் தமதும் தம் கிராமத்து மக்களதும் அன்றாட அநுபவங்களையும் துன்பங்களையும் பொருளாகக்கொண்டு பாடல்களை இயற்றி தனிமையிலோ, மக்கள் மத்தியிலோ பாடுகின்ற ஒரு புலமைத்துவ மரபு இன்றுவரை நிலவி வருகின்றது' (சந்திரசேகரம், சி, 2019:24). இத்தகைய பாடல் மரபே கட்டுப்பாடல் என்று அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது. தமது கல்வியறிவுக்கு எட்டிய வகையில் தாம் கூற விழைந்த விடயப் பொருளினை வைத்துக் கட்டிப்பாடிய மையால் இவற்றைக் கட்டுப்பாடல்கள் என்பர். அத்தகைய பாடல்களின் வரலாற்று நிலைப்பட்ட தனித்துவத்தையே இவ்வாய்வு வெளிப்படுத்த முனைகிறது.

ஆய்வு நோக்கங்கள்

கிராமியப் புலவர்களின் கட்டுப்பாடல்களை இனங்கண்டு அப்பாடல்களினூடாக வெளிப்படுத்தப்படும் வரலாற்று நிலைப்பட்ட பொருண்மைகளை எடுத்துக்கூறுவதாகவும்

அவ்வழி அப்பாடல் மரபின் முக்கியத்துவத்தைப் புலப்படுத்துவதாகவும் இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வு முறையியல்

வரலாற்று முறையியல், பகுப்பாய்வு நோக்கு ஆகிய அணுகுமுறைகளின் அடிப்படையில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. கிராமியப் புலவர்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்தோடு பொருந்தி நின்று அக்கால நிகழ்வுகளைப் பாடல்களாகக் கட்டிப் பாடியுள்ளனர். தவிர தலங்களோடு தொடர்புடைய வழிபாட்டு மரபு சார்ந்த வரலாற்றுக் குறிப்புகளையும் பிரதேச நிலைப்பட்ட வரலாற்றுச் செய்திகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவற்றின் முக்கியத்துவத்தை நுண்மையாக எடுத்துக்கூறுவதற்கு வரலாற்று முறையியல் ஆய்வே பொருத்தமாக அமையும் என்ற அடிப்படையிலேயே இவ்வாய்வில் அம்முறையியல் பிரதானப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்தோடு கிராமியப் புலவர்களால் எழுதப்பட்ட பாடல்களைப் பகுத்தாராய்ந்து அவற்றின் மெய்மையறிந்தும் ஒழுங்குபடுத்தியும் முன்வைப்பதற்குப் பொருத்தமானதென்ற வகையில் பகுப்பாய்வு முறையியலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

கிழக்கிலங்கைப் பண்பாடும்

கட்டுப்பாடல்களும்

கிழக்கிலங்கை, விவசாயப் பண்பாட்டையும் அதனோடு இணைந்த வழிபாட்டு மரபுகளையும் கலை, இலக்கிய மரபுகளையும் கொண்ட தனித்துவமான பிரதேசமாகும். விவசாயம், மீன் பிடி முதலான தொழில்களில் ஈடுபட்ட மக்கள் தமது உள்ளக்கிடக்கைகளையும், கூட்டுணர்வினையும் பாடல்களாகப் பாடியே தொழிலை மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். இவ்வகையான வாய்மொழிப்பாடல்கள் இன்றும் கிராம மக்களின் மனங்களிலே பதிந்துகிடக்கின்றன. அதேவேளை கிராமத்தவர்கள் ஒன்றிணைந்து கூத்துக்களை ஆடியும் பாடியும் வந்துள்ளனர். மட்டுன்றி கூத்துக்களை இயற்றுகின்றவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். கிழக்கிலங்கை மக்கள் தமது தெய்வங்களுக்கு வருடாந்தம் மேற்கொள்ளும் கிராமிய வழிபாட்டிலும் அதாவது சடங்கு நிகழ்த்துகையிலும் பாடல்களை உருவாக்கி மனனஞ்செய்து பாடி வந்துள்ளனர். 1945 ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட இலவசக்கல்வித் திட்டம் காரணமாகக் கிராமங்களிலும் பாடசாலைகள் நிறுவப்பட்டதோடு கல்வி கற்கக்கூடிய சூழலும் உருவாகியது. எனினும் விவசாயச் செய்கை, மீன்பிடி, மந்தை வளர்ப்பு, தேனெடுத்தல் சார்ந்தே கிராமிய மக்களின் பிரதான வாழ்வாதாரமும் ஈடுபாடும் இருந்தமையினால்

கல்வியின் மகிமை உணரப்படவில்லை. இதனால் இடைவிலகல்கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. ஐந்தாம் தரத்திற்குள் பாடசாலைக் கல்விக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் நிலையே கூடுதலாக இருந்துள்ளது. அதேவேளை கூத்துப் பாடல்களையும் சடங்குப் பாடல்களையும் மனனஞ்செய்து பாடுகின்ற ஆற்றல் கிராமிய மக்களின் தனிப்பட்டதொரு ஆற்றலாகக் கட்டப்பட்டுவந்துள்ளது. இப்பின்புலத்தில் ஓரளவு எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்தவர்கள் தமது ஊர்த்தெய்வங்கள் மீதும், ஊர், பிரதேசம் சார்ந்து இடம்பெற்ற நிகழ்வுகள், இயற்கை அனர்த்தங்கள், யுத்தகாலச் சம்பவங்கள், வாழ்விலேற்பட்ட சம்பவங்கள் சார்ந்தும் என பரந்துபட்ட நிலையில் பாடல்களைக் கட்டிப்பாடி வந்துள்ளனர். சிறுசிறு பிரசுரங்களாக வெளியிட்டும் கொப்பிகளில் எழுதி கையெழுத்துப் பிரதிகளாகப் பாதுகாத்தும் வந்துள்ளனர். முற்றுமுழுதாக எழுத்தறிவு அற்றவர்களும் கூட இத்தகைய பாடல்களை மனனஞ்செய்து கோயில் உள்ளிட்ட பொது இடங்களில் பாடியும் வந்துள்ளனர். இத்தகைய நடைமுறைகள் காரணமாக கிழக்கிலங்கையில் எழுத்து இலக்கியத்திற்கும் வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கும் இடைப்பட்ட இக்கட்டுப்பாடல் வளர்ச்சிபெற்றுள்ளது.

கிராமத்துக்காரன் ஒவ்வொருவனும், அந்த ஊரின் சரித்திர ஆசிரியன் (புதுமைப்பித்தன், 1954:135). தமது ஊரோடும் உறவுகளோடும் மிக நெருங்கிய வாழ்க்கை வாழப் பழக்கப்பட்டவர்கள் கிராமத்தவர்கள். அதனால் தமது ஊரில் மட்டுமன்றி பிரதேசம் சார்ந்தும் நடைபெறுகின்ற சம்பவங்கள், நிகழ்வுகளை அவர்களால் அறிந்துகொள்ளமுடிந்தது. அந்த அடிப்படையிலேயே ஒவ்வொரு கிராமத்தவரும் சரித்திர ஆசிரியர்களாகக் காணப்பட்டார்கள். கூர்ந்து நோக்கும்போது வரலாறு என்பது மனித நடத்தையுடன் தொடர்புடைய கடந்த கால அனைத்து இயங்கியலையும் குறிப்பதாகவே அமைகின்றது. குறிப்பாக அரசியல், சமூகம், சமயம், பண்பாடு, அறிவியல், தொழில் நுட்பம், மருத்துவம் உள்ளிட்ட அனைத்தையும் உள்ளடக்கிய ஆய்வாகவே அமைகின்றது. நேற்றைய செய்தியை நாளைய வரலாறாகிறது என்றொரு கருத்துண்டு. கடந்த காலத்தில் என்ன நடந்தது? எப்போது நடந்தது? எப்படி நடந்தது என்பதை எழுதப்பெற்ற பதிவுகளின் மூலம் ஆய்வு செய்வதும் வரலாறாகவே நோக்கப்படுகின்றது. அவ்விதத்தில் கிராமங்களில் வாழ்ந்த ஓரளவான படிப்பறிவைக்கொண்ட கிராமியப் புலவர்கள் தமது காலத்து நிகழ்வுகளை பாடல்களாகக் கட்டிப்

பாடியுள்ளனர். அவற்றை வரலாற்று முறையியலின் அடிப்படையில் பகுத்தாராய்கின்றபோது கிராமியப் புலவர்களின் தனித்துவத்தையும் துணிச்சலையும், சமூக அக்கறையினையும் கண்டுகொள்ளலாம். பாட்டுக்கட்டும் கிராமியப் புலவர்களின் கட்டுப்பாடல்களை வரலாற்று முறையியல் அடிப்படையில் நோக்குகின்றபோது பின்வரும் விடயங்கள் முக்கியம்பெறுகின்றன.

தல வரலாறும் பிரதேச வரலாறும்

ஒவ்வொரு இனக்குழுமும் தமக்கான வரலாற்றை நிலைநிறுத்துவதை நோக்காகக் கொண்டே செயற்பட்டுவந்திருப்பதைக் காணலாம். அதேவேளை வரலாற்றைப் பாதுகாக்கத் தவறிய இனங்கள் காலப்போக்கில் கலப்புருவாக்கத்திற்கு உட்பட்டு அடையாளம் இழந்துள்ளமையினையும் அறியமுடிகின்றது. கட்டுப்பாடல்களைப் பாடிய கிராமியப் புலவர்கள் தமது கோயில்களின் வரலாற்றையும் பிரதேச வரலாற்றையும் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். வரலாற்றை எழுதுதல் என்பது மிகுந்த கவனத்தோடு மேற்கொள்ளவேண்டிய பணியாகும். மற்றையவர்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்றபோதே அது அங்கீகரிக்கப்பட்டதாகின்றது. இல்லையேல் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டு அவை அழிக்கப்படும் அல்லது காலப்போக்கில் கவனிப்பற்றுப்போகும். ஆகவே கிராமியப் புலவர்கள் கட்டிப்பாடிய கோயில் சார்ந்த, பிரதேசம் சார்ந்த கட்டுப்பாடல்கள் குறிப்பிட்ட பாடலை ஆக்கியவரால் மட்டுமன்றி ஏனையவர்களாலும் மனனஞ்செய்து பாடப்படுகின்றதெனில் அல்லது பிரசுரமாக்கப்படுகின்றதெனில் அவை அங்கீகரிக்கப்பட்டவையேயாகும்.

மா. கேதாரபிள்ளையின் 'தாந்தாமலை வரலாற்று அம்மானை' மட்டக்களப்புப் படுவான்கரைப் பிரதேசத்தின் எல்லைக் கிராமங்களுள் ஒன்றாக அமைகின்ற தாந்தாமலையில் அமைந்துள்ள தாந்தாமலை முருகன் ஆலய வரலாற்றை வெளிப்படுத்துகின்ற வகையில் அமைந்துள்ளது. 1956 ஆம் ஆண்டு அப்போதைய அரசால் கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்களச் சட்டம் காரணமாக இனங்களுக்கிடையே நல்லிணக்கமற்ற சூழ்நிலை உருவாகியது. கதிர்காமத்திற்குச் சென்று முருகனை வழிபட்டு வந்த முருக பக்தர்களுக்கு அங்கு சென்று வழிபடுவதில் சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. இத்தகையதொரு சூழ்நிலையில் 1956 இல் தாந்தாமலை ஆலயம் முக்கிய வழிபாட்டுத் தலமாக மாற்றம்பெறத் தொடங்கியது. நீண்ட

காலமாகவே தாந்தாமலையில் அப்பிரதேச மக்கள் முருகனை வழிபட்டு வந்தாலும் பல்வேறு பிரதேசத்தவர்களும் சென்று வழிபடக்கூடிய சூழ்நிலை 1956 இற்குப் பின்னரே ஏற்பட்டது. அதுவும் பெரும்பான்மை இனத்தவரின் அச்சுறுத்தலையும் எதிர்கொண்டே எழுச்சி கண்டதெனலாம். தாந்தாமலை தமிழர்களின் வழிபாட்டிடம் என்பதற்குரிய இலக்கிய ஆதாரமாக இவ்வம்மானை விளங்குகின்றது. பின்வரும் பாடற்பகுதி எடுத்துக்காட்டத்தக்கது:

பேராக வீசுதாம் பெரிய தாந்தாமலை
நமது கதிர்காமம், நாசமாய்ப்போகும்
தமிழர் இங்கே வரவும் மாட்டார்கள்
அந்த இடம்பிடிக்க ஆர்வம் கொண்டாராம்
தாந்தாவைப் பிடிக்க தான் எழுந்தார்
அம்மானை
ஐம்பத்தி ஆறு ஆண்டிலேதான்
அரச மரமும் சிலையும் அங்கே நாட்ட
ஆர்வம் கொண்டு அழிக்க வந்தாராம்.

இதிலே புலவர் தாந்தாமலையினை ஆக்கிரமிக்கும் பொருட்டு சிங்களவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கையினை எடுத்துக்கூறியிருப்பதைக் காணலாம். தொடர்ந்து வரும் வரிகளில் அந்த நில ஆக்கிரமிப்புச் செயற்பாடு தடுக்கப்பட்டமையினை வெளிப்படுத்துகின்றார்.

பண்டாரநாயக்கா ஆண்டகாலம் காண்
தமிழ் மக்கள் தானும் தத்தளித்தார்கள்
ஒடிப்போனாராம் எம்பியைத்தான் தேடி
பட்டிருப்பு எம்பி பார் புகழ் மன்னன்
சிங்கன் இடம்போய் செப்பினார்
அம்மானை
எங்கள் பகுதியில் இருக்குது தாந்தா
மற்றவர் பிடிக்க வாறார் கேள் மன்னா
எங்கட்குக் கதிர்காமம் இதுதான்
இனிமேலே...
தந்தே முடிக்கவேண்டும் தாந்தாவை
அம்மானை

என்று கூறினாராம் எதிர்மன்ன சிங்களனும்
ஒத்துக்கொண்டாராம் உறுதியாய் அரசு
நாங்கள் வரமாட்டோம் நம்புமென்றாராம்.

எழுத்தில் மடித்து எழுந்து வந்தாராம்
(கேதாரபிள்ளை, மா)

இன்றுவரையும் பெரும்பான்மைச் சமூகத்தவரின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதக்க சூழ்நிலையிலேயே தாந்தாமலை அமைந்துள்ளது. ஆகவே நில ஆக்கிரமிப்புப் பற்றிய இப்பிரதேசம் குறித்த சிக்கல் நிலையென்பது ஏறக்குறைய எழுபது ஆண்டுகளாகத் தொடர்வது என்ற தகவலை இப்பாடல்களின் மூலம் விளங்கிக்கொள்ளமுடிகின்றது. உள்ளூர்ப் புலவர் ஒருவர் ஆலய வரலாறு தொடர்பாகக் குறிப்பிடும் இத்தகைய கருத்துக்கள் கூர்ந்து நோக்கத்தக்கவை என்பதே இங்கு வலியுறுத்தப்பட வேண்டியதாகும். இப்புலவர் முனைக்காடு சின்னக்குளத்து மாரியம்மன் ஆலயத்தின் தல வரலாற்றையும் பாடியுள்ளார். ஆலயம் உருவாக்கப்பட்டு, சடங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமை குறித்து இவர் கட்டிப் பாடியுள்ளமையைக் காணலாம்.

'கன்னன்குடாக் கண்ணகி அம்பாள் ஆலயத்தில் கள்வர் பிடிபட்ட காவியம்' என்ற பதிகத்தை மா.கேதாரபிள்ளை பாடியுள்ளார். இதிலே அவர் கன்னன்குடாவிலே இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கண்ணகி அம்பாள் ஆலயம் அமையப்பெற்றதென்ற வரலாற்றுக் குறிப்பினைப் பதிவுசெய்துள்ளார். இதுபோன்று பல கிராமியப் புலவர்கள் தமது ஊர்க் கோயில்களின் வரலாறுகளைப் பாடல்களில் கட்டிப்பாடி மக்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்தி வருவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய கோயில் வரலாறுகள் மக்கள் மத்தியில் வழங்கிவருகின்ற ஐதீகக்கதைகளை அடிப்படையாக வைத்தே எழுதப்பட்டனவாக உள்ளபோதிலும் மக்கள் அவற்றை வரலாறாகவே பார்க்கிறார்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மட்டக்களப்பின் பூர்வ வரலாறு குறித்து கன்னன்குடா மா.சிதம்பரப்பிள்ளைப் புலவர் பாடிய 'மட்டக்களப்பு வரலாற்று அம்மானை' முக்கியமானதொரு ஆவணமாகவுள்ளது. தாம் அறிந்துகொண்ட பிரதேச வரலாறுகளையும் கூட இக்கிராமியப் புலவர்கள் பாடிமக்கள் மத்தியில் வெளிப்படுத்தமுற்பட்டுள்ளார்கள் என்பதற்கு இது தக்கதோர் சான்றாகும். இதன் பின்வரும் பகுதி எடுத்துக்காட்டத்தக்கது:

மட்டுக்குமட்டா அப்பாலேதான் களப்பு
மட்டக்களப்பு என்று மன்னன் கலிங்க
னவர்
இட்டமுடன் பெயரோ இதற்கிட்டார்
அந்நாளில்

திட்டமிட்டுத் தானவர்கள் திரும்பி வந்து
மண்முனையில்

மண்மேடதில் உயரமாய் இருந்த
காரணத்தால்

மண்முனை என்றுபெயர் வைத்தல்லோ
மன்னவர்கள்

நன்னயமாய் அவ்விடத்தில் நாடியே
கூடாமிட்டுத்

தின்னமுடன் இருக்கத் திமிலர்
இதைஅறிந்து

அறிந்தே திமிலர்களும் அதட்ட
இவர்களுையே

செறிந்தே திமிலர்களைத் துரத்தவே
வேணுமென்று

துரத்தவே பட்டாணி மாரைத் துணையாக

வரச்சேர்த்துமே திமிலர் வாழ்ந்த
நகர்தனிலே

சென்று புகுந்துமங்கே திமிலர்களைத்
தான்மடித்து

அன்றுசமர்க் காற்றாமல் அலறியே
சென்றவரைக்

கொன்று வெருகலுக்கு அப்பாலே
தான்விடுத்து

நன்றாக அங்கொருகல் நாட்டிக்
கலிங்கமன்னன் (தகவல்: யோகராசா, செ., 2013:37)

மட்டக்களப்பு மான்மியம் கூறுகின்ற
தகவல்களை உள்வாங்கி மாறுபாடின்றி இப்புவர்
பாடலாகக் கட்டிப் பாடியுள்ளமையைக் காணலாம்.
திருகோணமலையை அடிப்படையாகக்கொண்டு
சாலையர் என்ற புலவர் கங்கைக் காவியத்தைப்
பாடியுள்ளார். இதில் அவர் திருகோணமலைப்
பிரதேச இடப்பெயர்களைப் பாடல்களிலே
சுட்டிப்பாடியுள்ளார்.

தானவன் கிருபையுறு மானே நீ கேளாய்

சாந்தமுறு வெண்ணாவல் சேர்ந்திடும்
தெத்தி

தேன் ஒழுகு சோலை செறி புளியடித்
தெத்தி

தேவியே செம்பியடி செம்பிலடி பாராய்

பாரோர் புகழ்ந்திடும் பதுமினிப்
பெண்ணே

பண்பான ஆத்தியடி நண்பான தெத்தி

காரணைய சூழலியே மடம் என்று
சொல்லிடும்

காரணத் தெத்தி இது கண்டு கொள்வாயே!
(தகவல்: யோகராசா, செ., 2013:75)

இவ்வரிகளினூடாக பாய்ந்துசெல்லும் கங்கை
நதியிடம் வெண்ணாவல், புளியடி, செம்பிலடி,
ஆத்தியடி முதலான இடங்களைக் கண்டு
செல்லுமாறு கூறும் வகையில் பாடியுள்ளார்.
இடங்கள் குறித்த பழைய பெயர்களை
இவ்வரிகளினூடாக அறிந்து கொள்ளலாம்.
அதேவேளை,

மேதிக் கடாக்களை வதனமார் கவர்
கொண்டு

வேட்டையாடி வரு திறமை
காட்டியதினாலே

ஆதியில் அமர்ந்த பேர் தீர்த்தம் என்பார்கள்

ஆரமுலை மாதே அமர்ந்து போகுவோமே!
(தகவல்: யோகராசா, செ., 2013:75)

என்பதன்மூலம் தமது ஊரில் வழங்குகின்ற
ஐதீகத்தினையும் பிரதேச வரலாற்றுடன்
இணைத்துப் பாடியிருப்பதையும் காணலாம்.
வரலாற்றுச் செய்திகளை சாதாரண பொதுமக்கள்
மத்தியில் பரப்பி அடிப்படையானதொரு
வரலாற்றறிவைக் கட்டியெழுப்ப இத்தகைய
உள்ளூர்ப் புலவர்கள் முயன்றிருக்கிறார்கள்
என்பதற்கு மேற்கூறிய வரிகள் சான்றாகின்றன.

பிரதேச அனர்த்த வரலாறு

சூறாவளி, வெள்ளப்பெருக்கு, சுனாமி முதலான
இயற்கை அனர்த்தங்கள் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில்
கிராமியப் புலவர்கள் அவை எப்பொது, எவ்வாறு
ஏற்பட்டன என்பதையும் அதனால் எத்தகைய
பாதிப்புக்கள் ஏற்பட்டன என்பதையும்
பாடியுள்ளனர். இன்று பின்னோக்கிப்
பார்க்கின்றபோது அவை அனைத்தும் குறித்த
பிரதேசத்து மக்களின் கடந்த கால வரலாற்றுச்
சுவடுகளாகவே தெரிகின்றன.

1957 ஆம் ஆண்டு பெருங்காற்று மழையினாலும்
குளங்கள் உடைப்பெடுத்தமையாலும்
வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டு ஊர்கள் வெள்ளத்தால்
மூழ்கின. இவ்வெள்ளப்பெருக்குக் குறித்து
தம்பிமுத்து சுப்பிரமணியம் (சித்தாண்டி);
பெருவெள்ளத்தம்மானையினையும் (1957),
மா. கேதாரபிள்ளை (முனைக்காடு)
வெள்ளக்காவியத்தினையும் (1957) பாடியுள்ளமை

குறிப்பிடத்தக்கது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலுள்ள உன்னிச்சை, உறுகாமம், கண்டியனாறு ஆகிய குளங்கள் பெருமழையால் உடைப்பெடுத்தமையால் படுவான்கரைப் பிரதேசம் வெள்ளத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டது. இவ்வனர்த்தத்தினால் உயிர்ச் சேதங்களும் பொருட்சேதங்களும் ஏற்பட்டன. இவ்வனர்த்தத்தினையே மா. கேதாரபிள்ளை 'வெள்ளக்காவியம்' என்ற பெயரில் பாடியுள்ளார். வெள்ள அனர்த்தம் குறித்து விரிவாகப் புலவர் பாடியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காவியத்தின் பின்வரும் பாடற்பகுதி கவனிக்கத்தக்கது:

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்து
ஏழில்

ஆளுகின்ற பன்னிரண்டு இருபத்தி ஐந்தில்

ஆனதொருநாள் புதன் கிழமை இரவு

அடித்த புயல் வெள்ளப்பெருக்கால்
அழிவானதையோ

அழிவான பொருளைத் தெளிவாக
உரைப்பேன்

ஆறுமணி நேரமதில் வெள்ளமது பெருகி

ஆளுமனை மீதினில் உள்ளே புகுந்து

ஆட்களைக் கலக்கியே பிள்ளைகளை
அள்ளியே

அழுதழுது தெருமுழுதும் ஓடினாரையோ
(கேதாரபிள்ளை, மா)

இக்காவியத்தில் வெள்ளத்தினால் வழங்கப்பட்ட உதவி க ள், நிவாரணங் க ள், நிவாரணப் பகிர்ந்தளிப்பின்போது ஏற்பட்ட சிக்கல்கள் பற்றியும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

1978 ஆம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாணம் சூறாவளியினால் மிகவும் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டது. அச்சூறாவளி பற்றியும் அதன் பாதிப்புக்கள் குறித்தும் கிராமியப் புலவர்கள் பலர் காவியம், அகவல் முதலான பெயர்களில் பாடல்களைக் கட்டிப் பாடியுள்ளனர். மண்டுர் மா.பொன்னனின் 'சூறாவளித் துயர் அம்மாணை'(1979), கன்னன்குடா மா.சிதம்பரப்பிள்ளையின் 'புயல் காவியம்'(1979), முனைக்காடு மா.கேதாரபிள்ளையின் 'சூறாவளிக் காவியம்'(1978) முனைக்காடு கவிக்குயில் சிவஞானத்தின் 'சூறாவளியில் சுப்பன்'(1979) ஆகியவை இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. இவற்றிலே சூறாவளி தாக்கிய ஆண்டு, நாள், நேரம், சூறாவளி உருவாகி வந்த திசை, அதன் தன்மை, அது தாக்கிய ஊர்கள், அதனால் ஏற்பட்ட இழப்புக்கள், கொடுக்கப்பட்ட நிவாரணங்கள், மோசடிகள் முதலான பல விடயங்கள் தெளிவாகக்

கூறப்பட்டுள்ளன. மா.பொன்னன் தனது அம்மாணையில்

ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து
எழுபத்தெட்டாம் ஆண்டில்

கார்த்திகை மாதம் இருபத்து மூன்றாம்
தேதிதன்னில்

வியாழக் கிழமையிலே வந்தது சூறாவளி,

எட்டுமணியளவில் வந்தது புயல் காற்று,

அதிலே நாம் பட்டதுயர் பார்க்கவே
கூடாது,

மக்கள் அழுகிறதும் மண்மேல்
விழுகிறதும்

கானகத்தில் நாமிருந்து கண்டோமே
அம்மாணை (2017:2)

என்று புயல் ஏற்பட்ட காலம், மக்கள் பட்டதுயர் என்பவற்றைப் பாடியுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம். மா.சிதம்பரப்பிள்ளை தனது காவியத்தில் சூறாவளியினால் பாதிக்கப்பட்ட ஊர்களைப் பின்வருமாறு பட்டியலிட்டுப் பாடியுள்ளார்:

பாடுகின்றேன் பன்சூடாவெளி
கற்குடாவும்

பாங்கான மகிழவட்டவான் நிறிப்புல்லுத்
தோட்டம்

காடுதிகழ் கரவெட்டி விளாவட்டவானும்

கருதரிய நாவற்காடு ஈச்சந்தீவூரும்

மேடான மங்கிகட்டுத் தூணடி
சாளம்பக்கேணியோடு

குறிஞ்சாமுனை கன்னன்குடாவும்

வாடாத பேரில்லை கரையாக்கன் தீவூரும்

வாகான மண்டபத்தடி ஊரும் ஐயோ
(2017:14)

இதுபோன்றே ஒவ்வொரு புலவரும் தமது பாடல்களிலே பாதிக்கப்பட்ட ஊர்களையும் குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பாடல்களை ஆராய்கின்றபோது சூறாவளியின் தாக்கம் தொடர்பான அனைத்து விடயங்களையும் வரலாற்றுக் குறிப்புகளாக இப்புலவர்கள் வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம்.

2004 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட சுனாமித் தாக்கத்தினால் இலங்கையின் கரையோரப் பிரதேசங்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டன. இச்சுனாமித் தாக்கம் குறித்தும் கிராமியப் புலவர்கள் பாடல்களை ஆக்கியுள்ளனர். அவ்விதத்தில் ஏறாவூரைச் சேர்ந்த எம்.எம்.எம்.

இஸ்மாயிலின் 'சுனாமி கடல் கொந்தளிப்புக் காவியம்' (2005) எடுத்துக்காட்டத்தக்கது.

இலங்குமது இரண்டாயிரத்து நான்கில்
துவங்குமது டிசம்பர் இருபத்து ஆறில்
துய்தான கிழமைகளில் ஞாயிற்றுக்கிழமை
துரயவனே உன்னுடைய சோதனையுமாச்சே
ஞாயிற்றுக் கிழமையது நேரம் எட்டு மணி
இருபது
நானிலத்தில் உள்ள மக்களை நடுக்கடலில்

நல்லோனே பெரியோனே திசைகள்
எங்கும்

திக்குத் தெரியாமல் திசைமாறி
ஓட்டமதுகோரம்'

(தகவல்: சந்திரசேகரம், சி., 2017:26).

சமூகம் சார்ந்த பொருண்மையைப்
பாடமுற்பட்டாலும்கூட இத்தகைய புலவர்கள்
அதனைத் தமது சமய வழிபாட்டு நிலையில்
நின்றனாகொண்டே அதாவது கடவுட்கோட்பாட்டு
நிலையில் நின்று கொண்டே பாடியுள்ளனர்
என்பதையும் அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

2010-ஆம் ஆண்டு வெள்ளப்பெருக்குக் குறித்து
த.கதிர்காமத்தம்பி 'ரெண்டாயிரத்திப் பத்தாம்
ஆண்டு வெள்ளம்' (2010) என்ற பெயரிலும், 2014
ஆம் ஆண்டு வெள்ளப்பெருக்குக் குறித்து
மா.கேதாரபிள்ளை 'இரண்டாயிரத்துப் பதினான்கு
வந்த வெள்ளத்து அம்மானை (2014) என்ற
பெயரிலும் பாடல்களைக் கட்டிப்
பாடியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

கிராம மக்கள் எதிர்கொண்ட அனர்த்தங்கள்,
அவ்வனர்த்தங்கள் ஏற்பட்ட காலங்கள், அவற்றால்
ஏற்பட்ட பாதிப்புக்கள் என்பவற்றை மட்டுமன்றி
குறித்த பிரதேசத்தின் நிலவியல் வரலாற்றினையும்
அறிந்துகொள்ளமுடியும் என்ற வகையில்
இப்பாடல்கள் முக்கியம்பெறுகின்றன.

கடந்த கால அரசியல் நிலைமைகளும் சமூக வரலாறும்

கிராமியப் புலவர்கள் வெறுமனே சடங்குகள்,
சம்பிரதாயங்கள், பிரதேச நிகழ்வுகளை மட்டும்
பொருளாகக்கொள்ளாது பரந்ததொரு தளத்தில்
அரசியல், சமூக அம்சங்களுக்கும் கூடுதலான
முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்துப் பாடியுள்ளனர்.
'ஈழத்து எழுத்து இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடம்
குறிப்பாக நவீன கவிஞர்களிடம் அரசியல் ஈடுபாடு
என்பது சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் மொழியுணர்ச்சி

சார்ந்து முகிழ்க்க ஆரம்பித்தது. முற்பட்ட நிலையில்
அது பற்றிய அக்கறை குன்றியிருந்தது. இத்தகைய
இலக்கியச் சூழலில் ஐம்பதுக்கு முற்பட்ட
இவ்வாய்மொழிப் புலவர்களிடம் அரசியல்
விவகாரங்களில் அக்கறை - அதுவும் விமர்சன
நோக்குடைய அக்கறை - காணப்பட்டிருந்தமை
வியப்பிற்குரியதே' (யோகராசா, செ., 2013:21).
ஆங்கிலேயர்களிடமிருந்து இலங்கை சுதந்திரம்
பெற்றபோது நிலவிய அக்காலக் குழப்பமான
சூழ்நிலையை வைத்து சம்மாந்துறை முகம்மதுதம்பி
ஹாஜியார் சுதந்திரப்பா ஒன்றினைப் பாடியுள்ளார்.
அதில் அவர்,

இன்னும் என்ன செய்யப்போறாங்கோ

சுதந்திரம் தனை என்னமுறையில்

நடத்தப் போறாங்கோ (இன்னும்)

வட்டமேசை கூடியாச்சு

வந்தே மாதரம் பாடியாச்சு

இஸ்டமுடன் இலங்கை நகர்க்கு

சுதந்திரமும் கிடைத்துப் போச்சு (இன்னும்)

தேசாதிபதி சேர் ஹென்றி மூராம்

சேனநாயகா பிரதமராம்

ஸ்தல ஸ்தாபன சுகாதார மந்திரி

என்னும் பண்டார நாயகாவும் கூடி
(இன்னும்)

சிங்களக்கொடியேற்ற சேனநாயகா

எண்ணம் அதை செய்யாமல் தடுக்க

ஜீ ஜீ பொன்னம்பலம் எண்ணம்

இந்த விசயத்தில் கவுஞ்சலில் குளப்பம்

இப்படி இருந்தால் என்னமா நடக்கும்
(இன்னும்)

சிங்களக்கொடினைச் சேர்ந்து
ஆமோதித்தார்

சின்ன லெப்பை என்னும் காத்தான்குடிப்
பற்றார்

மங்காத இஸ்லாத்தின் மகிமையை

எடுத்தார் மாபெரும் சிங்கத்துக்கே
கயிர்பிடித்தார் (இன்னும்)

(தகவல்: செ. யோகராசா, 2013:21-22)

இதிலே புலவர் சுதந்திரம்பெற்ற சந்தர்ப்பத்தில்
அமைக்கப்பட்ட அமைச்சரவை, அதில்
அங்கத்துவம் பெற்றிருந்த பிரதிநிதிகள், அவர்கள்

மேற்கொண்ட செயற்பாடுகள் என்பவற்றைப் பாடியுள்ளமையைக் காணலாம். சிங்கக்கொடி ஏற்றுவதற்கு எதிராக ஜீஜீ பொன்னம்பலமும் ஆ த ர வாக சின்ன லெப்பையும் விளங்கியமையினை சுட்டிக்காட்டியிருப்பதும் அன்றைய இருவேறு சமூகங்களின் அரசியல் நிலைப்பாட்டை அறிய உதவுகின்றதெனலாம்.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றில் 1950களின் பிற்பகுதி முக்கியமானதாகும். பின்வந்த குழப்பங்களுக்கு தூண்டுகோலாக 1956 இல் கொண்டுவரப்பட்ட தனிச்சிங்களைச் சட்டம் அமைந்தது. அலுவலகங்களில் சிங்களமொழியே பயன்பாட்டுமொழியாக இருக்குமென்ற இறுக்கமான சட்டங்காரணமாக தமிழ்பேசுகின்ற மக்கள் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். அத்தோடு தமிழ்ப் பெயர்ப்பலகைகளைச் சிதைத்து அகற்றுகின்ற, தமிழ்மொழியைப் புறக்கணிக்கின்ற அரசு நிகழ்ச்சி நிரலை நாடுமுழுவதும் முன்னெடுத்தனர். இக்காலப்பகுதியிலேயே தமிழ்மொழியுணர்வுப் போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. இச்சந்தர்ப்பத்தினை அடிப்படையாகக்கொண்டு திருக்கோயிலைச் சேர்ந்த வ.இராசையா 'திருக்கோயில் சித்திரவேல் செம்மல் பேரில் தமிழ் மொழி அனுதாபப் பத்து' (1956) என்ற தலைப்பில் பாடல்களை உருவாக்கியுள்ளார். இதிலே அவர் தமிழ் மொழி பேசுவோர்க்கு ஏற்பட்ட இழி நிலையினையும் தனிச்சிங்களைச் சட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்தவதற்குக் காரணமானோரையும் சுட்டிப் பாடியிருக்கிறார். இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் அறிந்துகொள்ளத்தக்க, சுதந்திரத்தின் பின்னரான அரசியல் வரலாற்று நிலைமையினை இப்பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன. பின்வரும் பகுதிகள் எடுத்துக்காட்டத்தக்கவை:

தாவடியொன்றின்றியே தமிழர் நாங்கள்
தவிக்கின்றோம் தரணியில் எம்மைக் காக்க
வாவி தன்னில் தோன்றி வந்த வள்ளி பங்கா
வண்தமிழின் அடிமை தன்னை
அறுப்பதற்கு
தேவியுடன் மயிலெறி வாருமையா
(தகவல்: சி.சந்திரசேகரம், 2017:110)
தருணிது தமிழ்மொழியை வாழப்பண்ண
தயங்காமல் நீ வந்து தயவைக் காட்டு
(தகவல்: மேலது)
கிர்த்தியுடன் வாழ்ந்து வந்த தமிழர் நாங்கள்
கிருபையுடன் உனதருளைக்
கோருகின்றோம்
பார்க்காது நீ இருந்தால் பழனி வேலே

பழிவாங்கிக் கொண்டதுவே பெளத்தர்
கூட்டம் (தகவல்: மேலது)
கெதியிலே எங்கள் துயர் தீர்க்க வேண்டும்
கிளிமொழியார் இன்னல் எல்லாம்
தீர்க்கவேண்டும்
கதியிலே உயர்ந்த தமிழ் காக்கவேண்டும்
கல்லோயாக் கசடர்களைப் பொக்க
வேண்டும் (தகவல்: மேலது, 111)
கேடுகள் செய்திடவே கருத்துக்கொண்டு
கெடுபிடியாய்க் கூடுகின்ற பிக்குக் கூட்டம்
நாடியே தமிழர்களைத் தொலைப்பதற்கு
நாற்புறமும் குழி தோண்ட நயந்து வாறார்
(தகவல்: மேலது)

ஐம்பதுகளின் பிற்பகுதியிலேயே 'பெளத்தர் கூட்டம்', 'கல்லோயாக் கசடர்கள்', 'பிக்குக்கூட்டம்' என்றவாறு கூறுமளவிற்கு தமிழ் - சிங்கள மக்களிடையே இனமுரண்பாட்டு முறுகலுக்கான ஏது நிலைமைகள் உருவாகியிருந்துள்ளன என்பதையும் இக்கட்டுப் பாடல்களினூடாக அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

முப்பதாண்டுகளுக்கும் மேலாக இடம்பெற்ற ஆயுதப்போராட்டத்தால் இலங்கை மக்கள் மிகப்பெரிய அளவில் மனிதப் பேரழிவைச் சந்தித்தமையும் பொருளாதாரம் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டமையும் யாவரும் அறிந்ததே. போர்க்காலச் சூழலில் கருத்துச் சுதந்திரம் மறுதலிக்கப்பட்டிருந்தமையால் மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆக்கிரமிப்புக்களையும் அராஜகங்களையும் பலரும் வெளிப்படுத்தத் தயங்கினர். துணிச்சலோடு கருத்துக்களை வெளிப்படுத்திய பல ஊடகவியலாளர்கள் கொல்லப்பட்டமையும் சர்வதேச அளவில் அறியப்பட்டதே. இத்தகைய அச்சமான சூழ்நிலை தொடர்ந்து காணப்பட்டபோதிலும் கிராமங்களில் வாழ்ந்த பாட்டுக்கட்டும் ஆற்றல் மிக்க உள்ளூர்ப்புலவர்கள் துணிச்சலோடு யுத்தகாலச் சம்பவங்களை, இராணுவ அடக்குமுறைகளை, மக்கள் சந்தித்த அழிவுகளைப் பாடல்களாகக் கட்டிப் பாடியுள்ளனர். யுத்தகாலக் கொடுமைகளைத் தனியாக காவியம், அகவல், அம்மானை, கும்மி முதலான வடிவங்களில் மட்டுமன்றி கோயில் சார்ந்த சடங்குப் பாடல்களைப் பாடுகின்ற சந்தர்ப்பங்களிலும் வெளிப்படுத்திப் பாடியுள்ளனர். இத்தகைய பாடல்கள் யுத்தகால வரலாற்றை அறிந்துகொள்ள உதவுகின்றன. பாட்டுக்கட்டும் உள்ளூர்ப்

புலவர்கள் இவற்றைத் தமது பாடல்களில் வெளிப்படுத்தத்தவறியிருப்பின் கடந்த காலத்தில் நடைபெற்ற பல்வேறு சம்பவங்களை, மக்கள் எதிர்கொண்ட அடக்குமுறைகளை அறிந்து கொள்ளமுடியாமல் போயிருக்கும். ஊர், பிரதேசம் என்ற நிலையில் யுத்தகாலத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களின் சாட்சியாக இப்புலவர்களின் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

மா. கேதாரபிள்ளையின் 'இலங்கையின் கோலத்து அம்மானை(1988)' இலங்கையில் யுத்தத்திற்கு முன்னரான நிலை, யுத்தம் ஏற்பட ஏதுவான காரணங்கள், யுத்தத்தில் ஈடுபட்டோர், தமிழ் இயக்கங்கள் இந்தியாவில் ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றமை, இராணுவ நடவடிக்கைகள், படுகொலைகள், இலங்கையின் ஆட்சிமாற்றங்கள், யுத்த காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தங்கள் உள்ளிட்ட பல விடயங்களைக் கூறுகின்ற வகையில் அமைந்துள்ளது. கூலித் தொழில்களையே செய்கின்றவர்களாகப் பெரும்பாலான புலவர்கள் இருந்தபோதிலும் நாட்டின் அரசியல் உள்ளிட்ட நடப்பு விவகாரங்களில் மிகுந்த உன்னிப்புக் கொண்டிருந்துள்ளார்கள் என்பதற்குச் சாட்சியாக இக்கோலத்தம்மானை விளங்குகின்றது. குறிப்பாக 1971 இல் நோகண விஜய வீர என்பவர் புரட்சியாளர் சேகுவேராவின் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி இளைஞர்களை ஒன்றிணைத்து மக்கள் விடுதலை முன்னணியை அமைத்து அதன் தலைவராக இருந்ததோடு இருமுறை ஆட்சியாளர்களுக்கெதிரான புரட்சிகளிலும் ஈடுபட்டார். 1971 இல் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க ஆட்சித் தலைவராக இருந்தபோது மக்கள் விடுதலை முன்னணி புரட்சியில் ஈடுபட்டமையினை மா.கேதாரபிள்ளைப் புலவர் இலங்கையின் கோலத்து அம்மானையில் பின்வருமாறு வெளிப்படுத்தியுள்ளார்:

நோகணவிசயவீர என்னும் ஒரு வீரன்தான்
அவனும் சிங்களவன்தான் உறுதியாய்
துணிந்தான்
நாட்டைப் பிடிக்க
ஆர்வம்கொண்டான்காண்
சிறிலங்கா அரசை சீர்கெடவைக்கவும்
படைகள் திரட்டி பாலன் எடுத்தான்காண்
ஆயுதக் கருவிகள் அழகாய்ச் சேகரித்து
டயினமேற்வழி எறிகுண்டு துவக்குகளும்
கொண்டு

நோகணவிசயவீர சுறுக்காய் பிடிக்க
எண்ணி

பன்னிரண்டு மணித்தியாலம் பாலர்
பொருத எண்ணி

அந்த நேரத்துக்குள் அரசாங்கத்தைப் பிடிக்க
ஆயிரத்துதொள்ளாயிரத்து எழுபத்து ஒன்று

படையை ஏவினான் பாலகர்காண்
அம்மானை

இருபத்து ஆறு பொலிசிமார் வீடு இடித்து
வருகையிலே

நல்ல யுத்தம் நடக்குது சிங்கள நாட்டுக்குள்
சிறிமா கண்டு திகைத்துப் பயந்தான் காண்
ஏங்கி விறைத்து இரும்பாகி நின்றாளாம்
புத்தம் சரணம் கச்சாமி என்றுமேதான்
(கையெழுத்துப்பிரதி, 1988)

அதேவேளை இலங்கையில் ஆயுதம் ஏந்திப் போராடிய போராளிகளுக்கு தமிழ் நாட்டின் முன்னை நாள் முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆரின் அரசாங்கம் ஆயுதப் பயிற்சியளித்தமையினையும் இவ்வம்மானையில் சாட்சியமாக்கியுள்ளார்.

தமிழக முதலமைச்சர் எம்.ஜி.ஆர்
உள்ளிட்ட

தலைவர்கள் எல்லாம் தானே
இரக்கம்கொண்டு

வாலிபப் பிள்ளைகளை வரவழைத்தார்
அம்மானை

கூட்டி எடுத்துக் கூறுகின்றார் வசனம்
தானே வரவேண்டும் தம்பிகாள் நீங்கள்
பயிற்சி விளையாட்டு பழக்கவேண்டும்
நீங்கள்

இங்கே பழக்கிடுவோம் எல்லோரும்
நாங்கள்

இருந்து பழகுங்கள் என்று
எடுத்துரைத்தார்கள்

கொடுத்தார் பயிற்சி வகைவகையாய்
அம்மானை

கோடிக்கணக்கில் பணம்
குமாரர்களுக்குத்தானும்

சிலவழித்துப் பயிற்சி சீராய்கொடுத்தார்
காண்

புலிப்படை என்று நாமமும்தான் சூட்டி
(கையெழுத்துப்பிரதி, 1988)

தொடர்ந்து இந்திய அமைதிப்படையினர் இலங்கைக்கு வந்தமை, அதன் பின்னரான நிலைமைகளை என் ஒவ்வொரு காலத்தினதும் இலங்கையின் அரசியல் சூழலினைப் பதிவுசெய்துள்ளார். இப்புலவரது 'இறால் வளர்ப்பு அம்மானை'யும் வரலாற்றுரீதியாக நோக்கும்போது முக்கியமானதொன்றாகவே அமைந்துள்ளது. இது மண்முனை தென்மேற்குப் பிரதேசத்தில், மண்முனை வாவிக்கும் மகிழடித்தீவு - முதலைக்குடா ஊர்களுக்கும் இடைப்பட்ட நீண்ட உவர் நிலப்பகுதியில், செரட்டிப் என்ற ஆங்கிலேய கம்பனி இறால் வளர்ப்பு திட்டத்தை செய்து வந்தபோது நிகழ்ந்த வன்செயலில் அக்கம்பனியில் வேலை செய்தவர்களும் அக்கம்பனியில் வேலை செய்யாத மகிழடித்தீவு, முதலைக்குடா ஊர்களைச் சார்ந்தவர்களுமாக பலர் அரசு படையினரால் கொலைசெய்யப்பட்டமை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்படுகொலை குறித்த இலக்கியச் சாட்சியமாக இதுவே காணப்படுகின்றது என்பதும் முக்கியமானதொன்றாகும். இது பற்றியதாக அமைந்த அம்மானையில் வரும் பின்வரும் பகுதியை எடுத்துக்காட்டாகக் குறிப்பிடலாம்:

மட்டக்களப்பு மண்முனை பற்றியே காண்

ஏழை வறுமை எங்கும் பிரச்சினையாம்

தொழிலே இல்லை தோழர்கள்
வாழ்வதற்கு

வேலை இல்லாத திண்டாட்டம் வெகு
பிரச்சினை

பசியால் வாடியும் பிள்ளைகள் தான்
இருந்து

ஏங்கி உக்கி இறந்தார் கொஞ்சபேர்.

நல்ல சாப்பாடு இல்லை நாட்டிலே
அம்மானை

பஞ்சம் பசி தீர்த்து பழைய நாடு திருத்த

வந்த இறால் வளர்ப்பு கொம்பனி..

காட்டை அழிப்பது போல் கொம்பனி

அழிஞ்சி தரமட்டம் ஆக்குகிறார்.

எந்தச் சவமும் போடவில்லை காண்

எண்பத்தி அயிந்து பேர் கொம்பனியில்

சுட்ட சவம் கொண்டே போய்

ஒரு மெசின் பெட்டி ஏத்தியே காண்

துலைச்சான் கொம்பனியைத் துரோகி

அழிச்சான் காண் அடியோடு அம்மானை
(கையெழுத்துப்பிரதி, கேதாரபிள்ளை, மா.)

தொழிலற்று வறுமையால் வாடிய மக்களுக்கு தொழில் வாய்ப்பினை வழங்கி விருத்திசெய்ய அமைக்கப்பட்ட இறால் பண்ணை கொலைக் களமாக மாறிய துயர வரலாற்றை மேற்கூறிய பகுதி எடுத்தியம்புகின்றது.

யுத்தகாலத்தில் மக்கள் இடம்பெயர்ந்த வரலாற்றை அறியக்கூடியதாகப் பல கிராமியப் புலவர்கள் அகதிகள் குறித்த அம்மானையினைப் பாடியுள்ளனர். மா.கேதாரபிள்ளையின் 'தமிழ் அகதிகளுக்கான மாமாங்கப்பிள்ளையார் 'தோத்திரம்' (2007), மு.இ.அஹமதுலெவ்வையின் 'அகதிகள் ஒப்பாரி' (1997), த.கதிர்காமத்தம்பியின் 'அகதி' (2007) என்பவை இங்கு எடுத்துக்காட்டத்தக்கவை. வெள; வேறு காலகட்டங்களில் மக்கள் இடம் பெயர்ந்த போதிலும் யுத்தத்தின் இறுதிக் கட்டத்திலேயே பெருமளவிலான மக்கள் இடம்பெயர்ந்தமை கடந்தகால வரலாறாகும். கிழக்கிலங்கையில் நிகழ்ந்த இறுதிக்கட்ட யுத்தத்தில் மட்டக்களப்பின் படுவான்கரைப் பிரதேசத்தினைக் கைப்பற்றும் பொருட்டு தொடர்ச்சியான ஏவுகணைத் தாக்குதல்கள் இடம் பெற்றன. அச்சத்தின் காரணமாக மக்கள் கருவாஞ்சிகுடி, களுதாவளை, ஆரையம்பதி, மட்டக்களப்பு உள்ளிட்ட எழுவான்கரைக் கிராமங்களை நோக்கி அகதிகளாகச் சென்றனர். இதனையே மேற்கூறிய கட்டுப்பாடல்கள் எடுத்துக்கூறுகின்றன. யுத்தகாலத்தில் மக்கள் இடம்பெயர்ந்து எங்கெங்கு சென்றார்கள் என்ற இடப்பெயர்வு வரலாற்றை அறிய இப்பாடல்கள் உதவுகின்றன. த.கதிர்காமத்தம்பியின் பின்வரும் பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டத்தக்கவை:

செல்லப்போட்டு அடிச்சி அடிச்சி
துரத்துறாண்டா சனத்த

தெறிகெட்டு ஓடிஓடித் தேடுதிடா இனத்த

எடுத்த சாமான் கையில் போட்டசாமான்
வீட்டில

எடுத்துப்புடிச்சி ஓடிப்போனம் வலயிறவு
றோட்டில

பட்டிற்றுப்பால போன சனம்

களுவாஞ்சிகுடில

மம்முனயால போன சனம்; ஆரயம்பதில

வலயிறவால போன சனம்

மட்டக்களப்பில

நாங்க மாடு ஆடு கோழி ஒண்டும் கொண்டு
போகல

தாய்போன அழிப்பாடு புள்ளக்கித் தெரியா

புள்ள போன அழிப்பாடு தாய்க்கித் தெரியா

போனண்டக்கி ஓடி முகாமெல்;லாம் தேடி

எண்டழகு மகனே நீ எதால வந்தெண்டு
கேக்கிறா (தகவல்: சந்திரசேகரம், 2017:88)

அகதியாகச் சென்ற மக்கள் வெப்பம் மிகுந்த கடற்கரைப் பகுதிகளிலும், வெட்டவெளிகளிலும் அமைக்கப்பட்ட கூடாரங்களில் துன்பம் மிகுந்த வாழ்வைக் கழித்தார்கள். 'நாங்க மாடு ஆடு கோழி ஒண்டும் கொண்டு போகல்' என்பதன்மூலம் படுவான்கரை மக்களின் சொத்தாக இருந்தவை ஆடு, மாடுகளே என்பதனை மட்டுமன்றி ஆடு, மாடுகள் போன்றே மக்கள் அடைக்கப்பட்டு இருந்தார்கள் என்பதையும் புலவர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்று கருத இடமுண்டு. கேதாரபிள்ளையின் தமிழ் அகதிகளுக்கான மாமாங்கப்பிள்ளையார் தோத்திரம் போரின் அழிவினையும் மக்கள் பட்ட துயரத்தினையும் எடுத்துக் கூறுகின்றது.

மென்மேலும் எங்கள் துயர் சொல்ல ஏலா

வெடி ஓசையில் சனம் ஓடும் விதம்

இரவோடு வருகுது எறிகணையாம்.

எழும்புது கரடியன் ஆறு ஆயித்தியமலை

சீராக அடித்துமே வாறார்கள் வெடி

சீர்கெட்டுப் போகுது பொருள் மனையும்

மாமாங்கம் தன்னிலே வந்தலிங்கம்

சுவாமி மங்காமல் மக்களை

காத்தருள்வாயே.

படுவான்கரை பகுதி முற்றாக ஓடுது பார்

பாதை வழி தோணி படகு வண்டில்

மெசின்

ஆளை ஆள் தள்ளியே ஏறி எழுவான்கரை

அடிபடுகிறோம் அரச கட்டிடங்களிலும்

செல்வெடிக்கு பயந்தே மக்கள் எல்லாமே

சீட்கெட்டு போனார் சிறப்பாய்

வாழ்ந்தவரும்

மாமாங்கம் தன்னிலே வந்தலிங்கம்

சுவாமி மங்காமல் மக்களை

காத்தருள்வாயே.

இதேவேளை விமானத் தாக்குதல், ஏவுகணைத் தாக்குதல்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டமையையும் போர்க்காலத் துயர வரலாறாகப் பதிவு செய்துள்ளனர். ஏ.கந்தசாமியின் வுக்கர் (1999), த.கதிர்காமத்தம்பியின் செல்லடி(1999), கப்பல் அடி (2007) ஆகியவை எடுத்துக்காட்டத்தக்கவையாகும். இப்பாடல்கள் அனைத்தும் போர்க் காலத்தின் சமூக வரலாறாக அமைந்துள்ளன.

பிரதேச நிகழ்வுகள்

தாம் வாழ்ந்த ஊர், பிரதேசம் சார்ந்து இடம் பெற்ற நிகழ்வுகள் அல்லது சம்பவங்களையும் கட்டுப்பாடல்களில் கிராமியப் புலவர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். குறிப்பாக வீட்டுத் திட்டங்கள் வழங்கப்பட்டமை, வீடுகள் தீப்பற்றி எரிந்தமை, வரட்சியால் ஆறுகள் வற்றியமை, ஊர்க் கோயிலில் கள்வர்கள் பிடிபட்டமை, கள்ளக் காதலர்கள் பிடிபட்டமை உள்ளிட்ட பல சம்பவங்களை இப்புலவர்கள் பாடல்களில் கட்டிப்பாடியுள்ளனர்.

மக்களுக்கு வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின் உதவியுடன் வீட்டுத்திட்டங்கள் வழங்கி குடியேற்றத்திட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டமை குறித்தும் பாடல்கள் கட்டிப் பாடப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் மண்முனை தென்மேற்குப் பிரதேசத்திற்கு உட்பட்ட தாந்தாமலை, மாவடிமுன்மாரி போன்ற இடங்களில் நெட்பாணா திட்டத்தின் மூலம் வீட்டுத்திட்டங்கள் கொடுக்கப்பட்டபோது நடந்த சம்பவங்களை அடிப்படையாக வைத்து மாரிமுத்து என்ற பெண் புலவர் கும்மிப்பாடல்மெட்டில் பாடல்களைக் கட்டி நிகழ்த்திக்காட்டியுள்ளார். குறிப்பாக வீட்டுத்திட்டங்கள் வழங்கி மக்களைக் குடியேற்றுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் குறிப்பிட்ட திட்டத்திற்குப் பொறுப்பான அதிகாரிகள் பயன்பெறுகின்ற மக்களை ஒன்றிணைக்கும் வகையிலும் தமது திட்ட நடவடிக்கைகளைச் சிறப்பாக மேற்கொள்ளும் வகையிலும் நிகழ்வுகளை ஏற்பாடுசெய்து நடத்துவது வழக்கமானதாகும். அவ்வாறானதொரு நிகழ்வின் போதே மாரிமுத்து என்ற கிராமியப் புலவரை கும்மிப்பாடல் இயற்றி அதனைப் பழக்கி நிகழ்த்துமாறு கேட்க, அவரும் பாடலை

உருவாக்கும் சக்தியைத் தரவேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டிப் பின்னர் குறித்த கும்மிப் பாடலைக் கட்டிப்; பாடியுள்ளார். காலங்கடந்து நோக்குகின்றபோது இச்சம்பவமும் குறித்த சமூகத்தின் அசைவியக்க - சமூக மாற்ற நிலை குறித்த ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகவே புலப்படுகின்றதெனலாம். அவரது கும்மிப் பாடலின் பின்வரும் பகுதி எடுத்துக்காட்டத்தக்கது:

மானாகர் மண்முனை தென்பகுதி மக்கள்

தாந்தாமலை வாரம் வந்தமர்ந்தோம்

வேழமுகத்து விநாயகனைத் தொழ

வேண்டிக் கும்மியடியுங்கடி

மாவடி முன்மாரி வைத்த குடியேற்றம்

வந்தவர் மக்களைப் பாருமடி

நாவினால் சொல்லவும் கூடுதில்லை - இந்த

நாட்டின் துன்பத்தைப் பாருமடி

இங்கிலிஸ் வெள்ளையர்கள் வந்தார்கள் -
இங்கே

ஏழைக் குடியேற்றம் பார்த்தார்கள்

ஏழைகள் தங்களைக் கண்டாராம் - அவர்

ஆனந்தம் கொண்டாராம் பாருங்கடி

காணி நெல் மண்வெட்டி தான் கொடுத்தார்
- ஐயா

கனத்த பயிர்களும் தான் கொடுத்தார்

ஏழைகளைப் பார்க்க நோர்வே ஐயா
வந்தார்

எழுந்து கும்மியடியுங்கடி

ஏழைகள் சீவிக்கும் துன்பத்தினால்

எரி விறகு சுட்டு கரியெடுத்து

சம்மாந்துறை தூரம் விற்றுவந்து நாங்கள்

சீவித்திருப்பதைப் பாருமடி (மாரிமுத்து)

மாவடி முன்மாரி, நாற்பது வட்டை, தாந்தாமலைப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்த மக்களில் ஒரு பகுதியினர் மரங்களை வெட்டி பற்றவைத்துக் கரியாக்கி அவற்றை விற்பதற்காக அம்பாறை மாவட்டத்தின் சம்மாந்துறைக் கிராமம் வரைச் சென்று விற்று வாழ்ந்தமையினையும் அறிய முடிகின்றது.

1947 ஆம் ஆண்டு வரட்சி காரணமாக மண்முனை ஆறு வற்றியதான சம்பவத்தினை

மட்டக்களப்பு பண்டாரியாவெளியைச் சேர்ந்த பாலாத்தை என்ற கிராமியப் புலவர் பாடலாகக் கட்டிப்பாடியுள்ளார். அதேவேளை காத்தான்குடி ஐந்தாம் குறிச்சியில் ஏற்பட்ட தீ விபத்தினைப் பற்றி தம்பி லெவ்வைப் புலவர் பாடலாக இயற்றிப் பாடியுள்ளார். அவர் இயற்றிய தீயாலெரிந்த காவியத்தின் பின்வரும் பகுதி நோக்கத்தக்கது.

ஏகனருளாலே கனல் மாருத மெழும்பி

ஏழுகடல்களாறு கறை தருவுகள்தளம்பி

மடமடனவே தென்னை

மரமடிதளம்பாமல்

மாபாவி கள்ளியின் பதி மனை புகுந்தே

புகுந்தவுடனே யொரு புகைச்சலும்

மிரச்சலும்

புடிபுடி எனக் குடிலு மனைகளுமெரிந்து

அந்தயாவிருந்தவர்கள் வந்ததை
யமர்த்தவே

அள்ளியவர் நீர்களை யலறவீசினரே

(தகவல்: யோகராசா, செ., 2013:12).

அதேவேளை கன்னன்குடாக் கோயிலில் களவெடுக்கும்பொருட்டு 1981 ஆம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் வியாழக்கிழமை நள்ளிரவு கள்வர்கள் கோயில் கதவினை உடைக்க முற்பட்டமையினையும் அத்தகைய அசம்பாவிதச் சம்பவத்தினை அக்கோயிலின் பூசகரின் கனவில் அம்பாள் சென்று சொல்ல அப்பூசகர் ஆட்களோடு சென்று கள்வர்களைப் பிடித்தமையினையும் பக்தியுணர்ச்சியோடு பாடியுள்ளார் மா.சிதம்பரப்பிள்ளை. பின்வரும் வரிகள் இதனை எடுத்துக்கூறுவதை அவதானிக்கலாம்:

தாழ்வாகவே இந்த ஊரவர்கள் உனக்குத்

தக்கபுகழ் ஆலயந் தான் கட்டி வைத்து

வாழ்ந்தார்கள் வைகாசித் திங்களிலே பூசை

வளமாக நீஏற்று வந்தாய் என் அம்மா

ஆழ்கையிலே ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து

அன்பான எண்பத்தி ஓராவ தாண்டு

நாள்தானே வியாழனது மார்கழி மாதம்

நள்ளிரவு தமிழ் இரண்டாம் திகதியன்று
தானே

தானாகவே ரெண்டு சண்டாளர் வந்து

தாயாரே உன்கோயில் ஓட்டைப்பிரித்து

மானமது இல்லாமல் உள்ளே இறங்கி
மாதாவே உன்னுடைய சொத்துக்கள்
எடுக்க

போனாயே தாயே நீ ஐவரை எழுப்பிப்
போய்நீரும் சிலபேரைக் கூட்டிவா என்று
தேனாரே வழிகாட்டி முன்னாகச் சென்ற

தேவியே கோவலன் பாரி ஆனவளே
(தகவல்: கண.ஆறுமுகம், 2008:98-99).

இவ்வாறு ஊர் சார்ந்தும் பிரதேசம் சார்ந்தும் நிகழ்ந்த பல்வேறு சம்பவங்களையும் கிராமியப்புவர்கள் பாடியுள்ளன தெரிகின்றது. அன்றைய காலத்தில் இவையனைத்தும் சம்பவங்களாகவும், செய்திகளாகவும் காணப்பட்டாலும் இன்றைய நிலையில் அவையனைத்தும் கடந்த காலச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் நிலைப்பட்ட வரலாற்றுச் சுவடுகளாகவே புலப்படுகின்றன. இத்தகைய பாடல்களின் ஒரு தனித்துவமாகவும் இதனைக் கொள்ளமுடியும்.

முடிவுரை

கிராமியப் புலவர்களின் கட்டுப்பாடல்கள் கிழக்கிலங்கை இலக்கிய மரபுகளுள் முக்கியமானதொன்றாக வளர்ச்சிபெற்றிருப்பதும் அவற்றினூடாகக் கிழக்கிலங்கை மக்களின் கடந்த கால சமூக, அரசியல் நிலைப்பட்ட வாழ்வியல் வரலாறாக்கப்பட்டிருப்பதும் இவ்வாய்வினூடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஓரளவான கல்வியறிவைப் பெற்றவர்களாகவும் பெரும்பாலும் வறிய நிலையிலும் கட்டுப்பாடல்களைப் பாடுகின்ற கிராமியப் புலவர்கள் இருந்தபோதிலும் அவர்கள் தமது சமூகம் குறித்த கரிசனையுடையவர்களாகவும்

நவீன தொழில் நுட்ப சாதனங்கள் வளர்ச்சி பெறாத சூழ்நிலையிலும்கூட நாட்டு அரசியல் நிலைப்பாடுகள் குறித்த பிரக்ஞை உடையவர்களாகவும் இருந்துள்ளமையினையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பல்பண்பாட்டுச் சமூகங்கள் இணைந்து வாழுகின்ற நாடாக இலங்கை இருந்தபோதிலும் இலங்கையின் அரசியல் யாப்பு அதற்கேற்றபடி அமையப்பெறவில்லை. இதனால் எப்போதும் இன முரண்பாடுகளும் பாதிப்புகளும் ஏற்படக்கூடிய நிலைமைகளையும் இந்நாடு கொண்டுள்ளது. ஒவ்வொரு சமூகத்தினதும் வாழ்விட உரிமை, வழிபாட்டிட உரிமை உட்பட்டவை மதிக்கப்படக்கூடிய நிலைமையும் கட்டியெழுப்பப்படவில்லை. இதன்காரணமாகவே வழிபாட்டிடங்கள் சிதைக்கப்படுவதும், அபகரிக்கப்படுவதுமான நிலைமைகள் தொடர்ந்தவண்ணமுள்ளன. இத்தகைய பின்புலத்திலும் கிராமியப் புலவர்களின் பாடல்கள் முக்கியம்பெறுகின்றன. குறிப்பாக வழிபாட்டுத் தலங்கள் குறித்தும், பிரதேச வரலாறு குறித்தும் பாட்டுக்கட்டியதோடு மட்டுமன்றி அவற்றை மக்களிடம் பாடிப்பரப்புகின்ற உயரிய பணியையும் இப்புலவர்கள் மேற்கொண்டு வந்துள்ளனர். தவிர செவ்விலக்கிய மரபினூடாக இலக்கியங்களை இயற்றிய புலவர்களால் கவனிக்கப்படாத, அதேவேளை முக்கியமான விடயங்களுக்கும் இக்கிராமியப் புலவர்கள் மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடியுள்ளனர். தொகுத்து நோக்குமிடத்து பாட்டுக்கட்டிப் பாடுகின்ற கிராமியப் புலவர்கள் தமது பாடல்களினூடாக கிழக்கிலங்கைச் சமூகங்களின் வரலாற்று இருப்புக்கு வலுச்சேர்க்கத்தக்க காத்திரமான பங்களிப்பை நல்கியுள்ளனரெனலாம்.

References

- Aarumugam, Kana. (2008). kannagai Amman Paththathiyum Paadalgalum, Batticloa: vipulam veliyeedu.
- Kethaarapillai, M. (1995).Sinnakkulaththu Kaaliyamman Siraimetta Kaaviyam, Batticloa: Jeskom achchakam.
- Kethaarapillai,M., (1995). Sinnakkulam Eechanagar Kaaliyamman Thalavaralaaru Kaaviyakkummi, Batticloa:Jeskom achakam
- Kethaarapillai,M., (1979). mattakkalappu varalaattru ammaanai, Batticloa: Aadhavan Achakam.

- Kethaarapillai,M., (1988). Ilangaiyin koolaththu Ammaanai
- Kethaarapillai,M., (1990). Iraal valarppu Ammaanai
- Kethaarapillai,M., (1978). Sooraavali Ammaanai
- Kethaarapillai,M., (2014). Irandaayiraththup Pathinaanku Vantha Vellaththu Ammaanai
- Sinnaththambi Sandrasekaram. (2017). Kilakkilangai Vaaimozhip Paadal Marabu, Colombo:
Kumaran Puththaga illam
- Sinnaththambi Santhirasegaram. (2019). Mattakkalappu Vaaimozhip Paadalgal:
Kattuppaadalgalin Aakkamum Payilnilaiyum, Sri Lanka: Eastern University.
- Puthumaippiththan. (1954). Pudhumaippiththan Katturaigal, Navabaarath Press, Chennai.
- Yogarajah,S. (2013). Eezhaththu Muchanthi Ilakkiyam, Mattakkalappu: Magudam Publications.